

II 405.129

LWOWSKIE STAROSTWO GRODZKIE

Exemplarz obowiązk.

Naki.

200
26

4

Journal de 10/35 4

У власній обороні.

В 36. числі „Діла“ з дня 19. ц. м. поміщено „Отвертого листа до акад. д-ра К. Студинського“, підписаного дир. „Червоної Калини“, Петром Постолюком.

Пошана до власного, людського достоїнства не дозволяє мені звертатися в цій справі до автора „Отвертого листа“, чи до органу, який поміщенням такого „отвертого листа“ понизив себе до ролі клеветника. Та хоч клевета є тут так наявна, що ніяке спростування непотрібне, — всеж моє становище серед української суспільности вимагає пояснення, тим більше, що вона найшла вже відгомін в чужій, з обставинами серед нашого громадянства необзнайомленій пресі і починає набирати характеру сензаційного „українського скандалу“.

Для читачів, що не мали в руках згаданого числа „Діла“, подам короткий зміст цього „отвертого листа“.

Дир. „Червоної Калини“ д. Постолюк каже там, що я розпитував всяких громадян про правдиве прізвище одного з авторів, якого книжку видала „Червона Калина“, — що я звернувся навіть до одного його знайомого з пропозицією, щоби відістав для мене світлину згаданого автора, а як пояснення тієї дивної пропозиції подав я мотив, що один з відомих придніпрянських діячів потребує цієї світлини від мене, щоби ствердити правдивість якихось закидів проти цього автора. Далі пише д. Постолюк, що це моє вияснення показалося неправдивим, бо згаданий діяч вияснив, що не звертався до мене за світлиною взагалі та ніколи тим автором не цікавився.

Від себе додає ще д. Постолюк, що цей автор є „втікачем з Великої України“, переслідуваним і особливо зненавидженим більшовицьким урядом та його прислужниками у Львові. „Це насунуло мені, пише д. Постолюк — декільки думок, особливо, коли я рівночасно знав, що всякі прислужники большевицького уряду за ним допитуються.“ Тому взиває д. Постолюк мене,

„як особу поставлену на чоло одної з найстарших, найповажніших, українських, громадських установ“ дати відповідь у пресі на слідуючі питання:

1) „Навіщо мені потрібна була світлина і правдиве призвище переслідуваного агентам ГПУ емігранта? 2) Чому подав я неправдиві причини наглих розшуків світлини? і 3) які саме мотиви є правдиві?“

Ці питання мають в листі цілком риторичне значіння і служать тільки для підкреслення клевети, бо на них дав відповідь сам автор листа вже заздалегідь, імпутуючи мені зручно ні менче, ні більше тільки те, що я є „прислужником більшовицького уряду“ і „агентом ГПУ, який робить „розшуки“ за переслідуваним втікачем з України!!!

Не відома мені ближче особа автора „Отвертого листа“, тому не знаю, чи з огляду на його етичний і громадський стаж та ступінь моральної відповідальності треба з його вчинку дивуватися, чи ні?

Але дивує мене, що „Діло“, орган з претенсіями партійного офіціоза, дає себе вжити до поміщення того роду публікації і кидання клевети на чоловіка, про якого в самій публікації пишеться, що він „поставлений на чоло одної з найстарших і найповажніших громадських установ“, — навіть не попередивши його і не давши змоги справу вяснити.

Є це наглядне свідцтво, яким інтелектуальним і етичним рівнем руководиться „Діло“ і як мало ціниться особиста честь людини та добро хочби найповажнішої, нашої установи.

Пояснення моє призначую для української суспільности, а даю його на те, щоби вказати на джерело чергового випадку против мене і унешкідливити затіяну отвертим листом клевету.

Передусім стверджую, що автор „Отвертого листа“ чомусь боявся виявити назвище того „втікача“, а що найцікавіше, боявся виявити, про які закиди проти утікача була мова. Боявся і то цілком слушно, бо вияв цих тайн послабив би, або й цілком попустивав би затіяну клевету.

Та небажаний для автора припадок виявив особу втікача. А саме реклямова вівіска до 36. числа „Діла“ подала, що це відомий Віталій Юрченко, автор не одної, як пише д. Постолук, але аж трьох виданих „Ч. К.“ книжок. Решту тайн я зневолюний зрадити у своєму поясненні для докладнішого освітлення цілої події.

II.405.129

Як дослідник українського письменства, а не як голова Наукового Товариства ім. Шевченка, я зацікавився ближче новим, досі невідомим автором, який виступив під псевдонімом Юрченка. Зацікавився тим більше, що в останніх роках (1926—29) був я кілька разів на Великій Україні і мав змогу конфронтувати те, що я там бачив, із тим, що про тамошнє життя пише д. Юрченко. „Червона Калина“ видала підряд три книжки Юрченка, хоча серед сторонників „Червоної Калини“ та серед львівських емігрантських і редакційних кол посуджувано Юрченка, що він має бути на поліційній службі. Зацікавившись цією оригінальною появою на нашому літературному овиді, згадав я про неї в випадкових розмовах з моїми трьома знайомими. Тоді один із них заявив, що такі самі слухи ходять про діяльність Юрченка в Кам'янці Подільському. Тому за могого побуту у Варшаві спитав я одного з визначних придніпрянських діячів, чи знає Юрченка і яка його думка про нього. Діяч відповів, що не знає, хто ховається під псевдонімом Юрченка, тому і згаданому добродієві, який мене про це інформував, я заявив, що слухи про Юрченка можна перевірити, як би предложено світліну варшавському діячеві. Останній від мене світлини не домагався, а так само не жадав я світлини від нього.

Не уявляю собі, щоби вперті слухи про особу д. Юрченка, ширені сторонниками „Червоної Калини“, не були відомі дирекції накладні „Ч. К.“, яка його твори видала друком.

Ці слухи для пізнання автора та зрозуміння його творчости є так важні, що моє заінтересування ним хиба цілком оправдане.

Для припинення подібних виступів, як останній д. Постолюка і „Діла“ — я передаю справу до суду.

Львів, дня 23. II. 1932 р.

Кирило Студинський.